

Loebas klopt niet op de deur.
Hij loopt zomaar bij Lam binnen.
Lam drinkt melk bij de haard.
'Lam, het sneeuwt!'
'Dat weet ik wel,' zegt Lam kalm.
Ze neemt nog een slok.
Loebas springt van poot op poot.
'Kom op dan! Kom mee!' dringt hij aan.
Lam is zo traag, vindt hij.
Straks is de sneeuw weer weg.
Lam neemt een muts en een sjaal.
Ze glimlacht.
'Ik ben er klaar voor!'

Loebas buitelt door de deur.
Zijn snoet raakt de sneeuw.
Dat vindt hij leuk.
Lam loopt heel traag.
Poot voor poot gaat ze vooruit.
Zo is het saai, denkt Loebas.
Hij wil vaart!
'Om het eerst bij de heuvel,' zegt hij.

Maar Lam schudt haar kop.
'Nee hoor,' zegt ze.
'Ik ben niet gek.
Ren jij maar vast tot daar.
Ik doe rustig aan.'
Loebas zucht diep.
Hij sloft met Lam mee.

Bij de heuvel vraagt Lam:
'Maak je mee een sneeuwpop?'
Loebas zucht.
Een sneeuwpop vindt hij dom.
Maar Lam rolt al een bal.
'Maak jij maar een pop,' zegt Loebas.
'Ik ren de heuvel op!'
Hij raast door de sneeuw.
De wind kleurt zijn wangen.
Op de top houdt hij hijgend stil.
Hij zwaait naar Lam.
Maar Lam kijkt niet.

Loebas stuift de heuvel weer af.
De grond is glad
en Loebas gaat snel.
Hij glijdt.
Hij springt.
Hij vliegt.
'Wow!' juicht hij. 'Zalig!'
'Doe rustig aan!' roept Lam.
Maar Loebas luistert niet.
In zijn oor suist het geluid van sneeuw.
Nog sneller! is al wat hij denkt.

